

Jerica v hlev, je bila Jelka prav gotovo takoj za njo. Poskakovala je od veselja, da ima tako skrbno negovalko .

Ko je toplo pomladansko sonce priklicalo prve zvončke, trobentice in pomladne žafrane iz mrzle zemlje, je Jerica pritrdila na Jelkino nogo majhen kovinast obroč, da bi jo poznala, če bi jo še kdaj videla. Potem je šla Jerica proti gozdu in Jelka je vesela poskakovala za njo. Jerica je pustila Jelko v grmovju in se ji je skrila. Nekaj časa je opazovala žival, potem je pa zbežala domov brez Jelke. Žival se je razveselila prostosti in izginila v gozd.

Jerica je sčasoma skoraj pozabila na Jelko. Ko je pa tri leta pozneje žela na domači njivi rž, je ostrmela, ko je zagledala tik sebe precej veliko srno. Jeričine zamišljene prijateljice so se ustrašile, ker so sprva mislile, da je kaka druga žival. Jerica je nekaj časa ogledovala poskočno srno, potem je pa zakričala: »Poglejte mojo Jelko!«

Po obročku na nogi je spoznala svojo nekdanjo srnico. Jelka je skakala le v Jeričini bližini in se za klice drugih žanjic niti zmenila ni.

Oglašala se je s tako čudnim glasom, da so rekle žanjice:

»Jerica, nekaj hudega se ji je moralo pripetiti, ker tako otožno joče.«

Jelka je še nekajkrat prav zateglo zajokala, potem se je pa vrnila, proti gozdu. Jerica je bila radovedna, kam bo srna šla, in je skočila za njo. Bolj ko se je žival pomikala v gozd, bolj milo je jokala.

Jerica je sklenila, da pojde za njo. Radovedna je bila, kam jo bo privedla njena nekdanja negovanka.

V gostem grmu, blizu velike smreke, je imela Jelka svoje tri mlade srnice. Jerica je kmalu opazila, da Jelka zato tako joče, ker je neka žival obgrizla eni njenih hčerkic zadnjo nogo. Gotovo je bil to pes ali lisica.

Dobrosrčna Jerica je vzela mlado srnico v predpasnik in jo odnesla domov. Tudi to srnico je negovala kot nekdanj njeno mater. Ko se je srnici zacelila njena rana, jo je Jerica spustila v zlato svobodo...

Jerica ni potem nikdar več videla ne Jelke ne njene hčerkice. Gotovo je že obe ustrelil lovec, ali ju je pa zasul debel plaz, ki je zagrmel s strmega skalovja...

Tr. Sever

Ptičkam ob slovesu

Zapojte drobne ptičke
še enkrat nam v slovo,
prej ko vas v daljne kraje
peruti poneso.

Naj bo vam sreča mila
na poti v daljni kraj,
da zopet se vesele
k nam vrnete nazaj.

Pozdravite v tujini
neznane vse ljudi,
ki so ob vaših pesmih
veseli kakor mi.

A kadar v naših krajih
zaslute pomlad,
na brzih krilih novih
nam prinesite nad.